

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασιλίας

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 6 ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΜΕ ΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΚΑΚΕΣ ΜΕΡΕΣ...

Καλώς σάς βρήκα!

Υστερα από έξι βδομάδες στην πατρίδα, επέστρεψα αργά το απόγευμα προχθές Κυριακή, φορτωμένος με καλές και κακές αναμνήσεις αλλά όχι από την Ελλάδα μας. Ο Γιώργος Σεφέρης έγραψε ποιητική αδεία -προφανώς- ότι «όπου και αν ταξιδέψω η Ελλάδα με πληγώνει» εννοώντας άλλα πράγματα, αλλά πολλοί είναι αυτοί που παρεξήγησαν το νόημά του και το χρησιμοποιούν σαν ένδειξη μιας Ελλάδας που βασανίζει τα παιδιά της, ενώ συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Κάποια παιδιά της κακοποιούν την μάνα Ελλάδα με τον πιο σκληρό και ξεδιάντροπο τρόπο και όπως έλεγε η μάνα μου «δέκα να φτιάχνουν και ένας να καταστρέ-

φει, αυτός κερδίζει πάντα».

Ευτυχώς, στην πλειοψηφία του ο ελληνικός λαός είναι πατριώτης, καταλαβαίνει τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει η χώρα του και είτε τις δέχεται στωικά, είτε διαμαρτύρεται έντονα, προσπαθεί να βοηθήσει στη λύση του προβλήματος. Δυστυχώς, υπάρχουν και κακοί Έλληνες, όπως υπάρχουν κακοί πολίτες και πολιτικοί σε κάθε χώρα του κόσμου, που νιάζονται μόνο για το τομάρι τους, ή τις περιθωριακές φιλοσοφίες που εκφράζουν μαγαρίζοντας την κοινωνία και δεν δικαιούνται ούτε τον αέρα που αναπνέουν.

Επειδή έχω το χούι να μην πιστεύω ό,τι διαβάζω και ακούω αν δεν τα

εξακριβώσω ο ίδιος, στα ταξίδια μου στην πατρίδα παίζω το ρόλο του σιωπηρού παρατηρητή. Δεν μιλώ για πολιτικά, όμως ακούω τί λένε αυτοί που ζουν εκεί και νιώθουν στο πετσί τους τις συνέπειες μιας απίστευτα σκληρής κρίσης, για την πλειοψηφία που δεν τα «έφαγε» με τον Πάγκαλο.

Ασφαλώς, θα γράψω έναν απολογισμό του ταξιδιού μου για τα καλά και τα κακά που είδα στην Ελλάδα και δεν έχουν πάντα να κάνουν με την πολιτική, αν και ΟΛΟΙ οι πολιτικοί κουβαλούν μεγάλη ευθύνη για τα καθημερινά προβλήματα, για το ήθος του σύγχρονου Έλληνα, για τις συμπεριφορές του κ.ο.κ.

Δεν θα ακούσετε από εμένα πολιτι-

κό λόγο, «διαφήμιση» αν θέλετε μιας πολιτικής παράταξης, αλλά παραδείγματα που έζησα και ήταν προσωπικά, όμως τα ζουν καθημερινά τ' αδέρφια μας.

Μια καλή φίλη στην Αθήνα, όταν είδε πως δεν τα έβγαζα πέρα με τις αρχές για ένα πρόβλημα, μού είπε «εσύ δοκίμασες με τον αυστραλέζικο τρόπο και απέτυχες, άσε τώρα εμένα να στο λύσω με τον ελληνικό τρόπο!» Με αυτό το θέμα και άλλα καλά ή κακά στην Ελλάδα θα ασχοληθώ με λεπτομέρειες επειδή, όπως είπε ο Αριστοτέλης «Φίλος μεν Πλάτων, φιλιότη δε η αλήθεια» και αρχή μου είναι πάνω από κόμματα και φιλίες να βάζω την αλήθεια.

Ο Ντόναλντ άρχισε τις κωλοτούμπες

Σάς είχα προειδοποιήσει πως οι ακροδεξιοί θα πικραθούν πολύ όταν δουν στον Λευκό Οίκο έναν Ντόναλντ Τραμπ, πολύ διαφορετικό από τον δημαγωγό στην προεκλογική του εκστρατεία.

Μόλις εξελέγη, ο Τραμπ άρχισε να παίρνει πίσω μία μία τις «βόμβες» που είχε πετάξει, απογοητεύοντας σφόδρα το πιο σκληροπυρηνικό κοινό του* δεν θα ασκήσει δίωξη στη Χίλαρι για το σκάνδαλο των μείλ, δεν έχει πια πρόβλημα με το εκλογικό σύστημα, δεν... είναι και τόσο σίγουρος ότι η κλιματική αλλαγή είναι μια φάρσα!

«Μην παίρνετε τοις μετρητοίς όλα όσα λέει. Τώρα που έχουμε προεκλογική εκστρατεία τραβά τα πράγματα στα άκρα, αλλά όταν αναλάβει την κυβέρνηση θα μετακινηθεί προς το Κέντρο». είχε πει κάποια στιγμή μέσα στο καλοκαίρι στέλεχος της προεκλογικής εκστρατείας του Ντόναλντ Τραμπ και μάλλον αποδεικνύεται προφητική. Γιατί, ο νεοεκλεγείς μεγιστάνας ακόμα δεν εγκαταστάθηκε επίσημα στον Λευκό Οίκο και άρχισε τις «κωλοτούμπες»:

- Η κλιματική αλλαγή ίσως να μην είναι «φάρσα».

- Η «βρόμικη Χίλαρι» δεν θα πάει φυλακή.

- Για το τείχος στα σύνορα με το Μεξικό... θα δούμε.

Ο Ντόναλντ Τραμπ, είναι λέει αντισυστημικός. Δηλαδή εχθρός του συστήματος. Ποιού συστήματος; Μα αυτού που τον ανέδειξε σε μεγιστάνα. Ο κύριος Ντόναλντ έχει περιουσία πέντε δισεκατομμυρίων δολαρίων. Αντισυστημικός, άραγε ή κωλοτούμπας; Ή μήπως διπρόσωπος της πολιτικής; Που σημαίνει πως ως εργαζόμενος θα διαδύλωνε με σύνθημα «νόμος είναι το δίκιο του εργάτη», ενώ ως εργοδότης θα έδινε μάχη για το δίκιο του ισχυρού. Και που ως δανειολήπτης θα πάλευε για μια σεισάχθεια, ενώ ως τραπεζίτης για να βγάλει πιο εύκολα τα σπύτα σε πλειστηριασμό.

Το φαινόμενο το έχουμε ξαναζήσει. Και ο Χίτλερ και ο Μουσολίνι με φιλολαϊκά και αντισυστημικά προγράμματα κυριάρχησαν την περίοδο του Μεσοπολέμου. Εκμεταλλεύθηκαν την παταγώδη αποτυχία της φιλελεύθερης αστικής τάξης και τον εμφύλιο της Αριστεράς.

Όσοι, πάντως, αναρωτιούνται πώς δεν κατάφερε ένα καλά εδραιωμένο σύστημα να αποτρέψει την εκλογή Τραμπ, ας ρίξουν μια ματιά στη δημοσκοπήση που

έκανε το Ρόιτερ ανήμερα των εκλογών στις ΗΠΑ: Το 75% συμφωνεί ότι η Αμερική χρειάζεται έναν ισχυρό ηγέτη για να πάρει πίσω τη χώρα από τους πλούσιους και τους ισχυρούς [πώς θα το κάνει αυτό ένας πολύ πλούσιος και ισχυρός είναι ένα εύλογο ερώτημα].

Το 72% συμφωνεί ότι η αμερικανική οικονομία είναι στημένη προς όφελος των πλούσιων και των ισχυρών [αυτή η στημένη οικονομία όμως έκανε πλούσιο και ισχυρό τον Τραμπ].

Το 68% συμφωνεί ότι τα παραδοσιακά κόμματα και οι πολιτικοί δεν νοιάζονται για τους ανθρώπους σαν και μένα [στην κατηγορία αυτή ενδεχομένως να ανήκουν και οι οπαδοί του Σάντερς, ο οποίος ήταν η μοναδική αχτίδα φωτός στη μαυρίλα της προεκλογικής περιόδου].

Με λίγα λόγια, έχουμε να κάνουμε και στις ΗΠΑ και σε αρκετές χώρες της Ευρώπης με ψήφο τιμωρίας. Εύκολη και ενστικτώδης μορφή διαμαρτυρίας. Σίγουρα. Ακόμη μια φορά αποδεικνύεται ότι η εξτρεμιστική Δεξιά μπορεί να διαχειριστεί πιο αποτελεσματικά από την Αριστερά τον θυμό και την απελπισία.

Εθισμένοι στα παράθυρα

Κατά την διαμονή μου στην Ελλάδα, παρακολούθησα και την ελληνική τηλεόραση που θα σχολιάσω και αλγεινή εντύπωση μού έκαναν υπουργοί και βουλευτές της κυβέρνησης που έβγαζαν καμωρωτοί στα παραθύρια καναλιών που ελεεινολογούν σε καθημερινή βάση τον Αλέξη Τσίπρα και την κυβέρνησή του. Θα πουν, βέβαια, ότι το κάνουν για να προωθήσουν τις κυβερνητικές πολιτικές επειδή δεν μπορούν να δικαιολογήσουν τον εθισμό τους σε πέντε λεπτών δόξας. Καλά τους τα λέει, λοιπόν, ο Θανάσης Καρτερός:

«Είναι εξοργιστικό να ξεσαλώνουν ο Κυριάκος [ο Κυριάκος!] και οι σμπήροι του, να τρομοκρατούν οι βαρόνοι την Ελλάδα και οι δικοί μας να περιμένουν να πέσουν τα φρύδια του ΣΚΑΪ. Βγες, βρε, έξω, μίλα, απάντησε. Αν δεν μιλήσετε εσείς στον κόσμο, πρόσωπο με πρόσωπο, ποιος περιμένετε να το κάνει;»

Η πραγματική Αμερική

Αμερική, 1855. Προς τον πρόεδρο των ΗΠΑ, Φραγκλίνο Πιρς.

«Ο ουρανός, αιώνιος και αμετάβλητος, είχε πάντα ένα

δάκρυ συμπόνιας για τον λαό μου. Τώρα όμως κάτι έχει αλλάξει.

»Ο Μεγάλος Αρχηγός της Ουάσιγκτον μας στέλνει μήνυμα πως θέλει να αγοράσει τη γη μας. Καλοσύνη του, παρ' όλο που ξέρουμε ότι δεν έχει ανάγκη τη φίλια μας.

»Την πρότασή του θα τη σκεφτούμε καλά, γιατί ξέρουμε πως αν δεν δεχτούμε, ο λευκός θα θελήσει με τα όπλα ν' αρπάξει τη γη μας. Ρωτάω όμως: Πώς μπορεί κανείς να πουλά ή να αγοράζει τον ουρανό ή τη ζεστασιά της γης;

»Για τον λαό μου, καθετί πάνω σ' αυτή τη γη είναι ιερό. Οι απότομες, ψηλές κορυφές, τα καταπράσινα λιβάδια, η ζεστασιά του αλόγου, ο άνθρωπος, όλα ανήκουν στην ίδια οικογένεια... Καταλαβαίνει λοιπόν τι μας ζητάει ο Μεγάλος Αρχηγός της Ουάσιγκτον όταν παραγγέλνει ότι θέλει ν' αγοράσει τη γη μας;».

Ενάμιση αιώνα μετά, στεκόμαστε ξανά μπροστά στο απόσπασμα από την απάντηση του αρχηγού των Ινδιάνων Σκουάμις, Σιάτλ. Ενάμιση αιώνα μετά, οι απόγονοί του στάθηκαν και πάλι μπροστά στο απόσπασμα, μιλώντας την ίδια αλήθεια, όταν δέχθηκαν επιθέσεις από δυνάμεις καταστολής, εξοπλισμένες στο έπακρο, με τεθωρακισμένα φορτηγά και σπρέι πιπεριού. Οι συλλήψεις και το ξύλο ήταν άνευ προηγουμένου. Νέοι αυτόχθονες, αλλά και γηραιοί φύλαρχοι έχασαν κυριολεκτικά τη γη [τους] κάτω από τα πόδια τους, επειδή αγωγός πετρελαίου αξίας 3,8 δισ. δολαρίων θα διασχίσει τα εδάφη τους, περνώντας και κάτω από τον ποταμό Μιζούρι, σε απόσταση μόλις ενός χιλιομέτρου από τον καταυλισμό τους.

Πώς λένε η Ιστορία επαναλαμβάνεται;

Καλόο!

- Μάνα, αν η τελευταία μπουκιά ήταν η δυναμή μου, θα ήμουν ο Σούπερμαν και όχι ο χοντρός της παρέας!

Ακόμη ένα:

- Τελείωσε!

- Το παγωτό;

- Όχι, η σχέση μας...

- Πες το ντε και τρώμαξα!